

ת"פ 14666/06 - מדינת ישראל נגד דמיטרי ק. - הסעות משלוחים ושירותים כלליים בע"מ 2. אחמד אבו מדיגם

בית הדין האזרחי לעבודה באר שבע

ת"פ 14666-06-16
24 ינואר 2021

לפני: כב' השופט יוחנן כהן

מדינת ישראל
עו"ד ירושלים
ע"י ב"כ: עוזר דין ישראלי שנירמן

הנאשם:

1. דמיטרי ק. - הסעות משלוחים ושרותים כלליים בע"מ 2. אחמד אבו
מדיגם
ע"י ב"כ: עו"ד ג'AMIL METALKA

הנאשם:

- החלטה**
- לפני בית הדין מונחת בקשה הנאשם להורות על זיכוי מהעבירות המียวחשות להם הויל ולטענתם "אין להшиб לאשמה".
  - לפני בית הדין תגבורת המאשימה מיום 20.12.20 המתנגדת לבקשתה.
  - בתמצית טוענים הנאשמים כי בשלב זה של ההליך - לאחר שמייעת פרשת התביעה - עליה כי לא ניתן להרשיעם בהסתמך ועל בסיס הראיות הקיימות בתיק, וזאת אף מבלי לשמעו את עדות הנאשמים עצמם. ועל כן, לדידם, יש לזכותם מאשמה כבר בשלב זה. אליבא דנאשמים, חקירות מר ליאור קולר ואנשי צוות היחידה לאכיפת דיני עבודה שנלו אליו, מעלה בבירור כי הם התרשלו בחקירותם וסתו מכך החקירה באשר לזהות המעסיק של הקטינים, נגדו היה אמרור להגיש כתב אישום.
  - יתר עדי התביעה, הורי הילדים, לא זכרו מה היו נסיבות האירועים המהווים את עובדות כתוב האישום, שהתרחשו לפני כמעט עשור שנים. כל עדויות הורי הקטינים מצביעים על כך שהילדים יצאו לטויל בחופשיהם מבית הספר ולא יצאו למטרות העבודה. ככל אחד העדים כי לא הכירו את הנאשמים וילדיהם לא קיבלו כסף בגין העבודה המiyorחת להם על פי כתוב האישום. גרסת ההורים לא רק שלא סייעה לבסס את טענות המאשימה, אלא סתרה והפריכה אותן והוכיחה כי לא היה מעשה מכון וכוננה פלילית להעסיק את הקטינים שלא כחוק.

בעיקרם הדברים, טענות המאשימה כי אין בסיס לטענת הנאשמים להורות על זיכוים. עבודה מוגמרת

עמוד 1

היא כי הילדים אכן נתפסו בשני המועדים שנטענו בכתב האישום בשודות והועברו משם באמצעות המשטרת לתחנה באופקים וברי כי הם לא "צנחו" לתחנת המשטרת מהশמיים. הוריהם שזמננו לתחנת המשטרת באופקים, הגיעו לשם וzieho את ילדיהם.

"יתכן ואכן יכולה להתעורר מחלוקת בהיקף האישום, או ביחס להזאת של אותם ילדים נתפסו, אך כל זה דורש השלמת הבירור במהלך פרשת ההגנה, הגשת הסיכומים, עיבוד כל הראיות שהוגשו לתיק ומבחן הכרעת הדין, אך בוודאי לא בשלב זה של המשפט. נסיבות מקריה זה אין בגדר החרג בו ניתן לקבוע בשלב זה כי זיכוי הנאשמים היא התוצאה האפשרית היחידה מבחינת חומר הראיות.

הכרעה

5. לאחר שעינתי בבקשתו ובתגובה לה ולאחר ש שקלתי את טענות הצדדים ובהתקיים לחוק ולפսיקה, שוכנעתי כי אין להיעתר לבקשת "אין להшиб לאשמה", מהኒומוקים שיפורטו להלן.
6. סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לנואם, בתום פרשת התביעה, לטעון כי הוא אינו חייב להшиб לאשמה הוואיל והמואשימה לא הוכחה לכואורה את האשמה בעבירה המיוחסת לו. להלן לשון החוק:

"**נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכואורה, זוכה בית המשפט את הנואם - בין על פי טענת הנואם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דבריו בעניין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה.**"
7. על משמעות הכלל "אין להшиб לאשמה" עמד פרופ' יעקב קדמי בספרו "**סדר הדין בפליליים**" (חלק שני) - הליכים שלאחר כתב אישום - הדין בראי הפסיכה, תשס"ט - 2009, עמוד 1446, כדלקמן:

"**המשמעות המعيشית של "היעדר הוכחה לכואורה" בהקשר זה היא: כי אין בראיות שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה "אפילו יונתן בהן מלאה האמון, וווענק להן מלאה המשקל הראייתי". במצב כזה, אין הצדקה לדרש מן הנואם להתגונן; שהרי אין לו בפני מה" להתגונן, וראוי לזכותו".** (דגם במקור, ו.כ.).
8. מכאן כי יש צורך להוכיח את קיומן של ראיות לכואורה לביסוס הרשעה וככל שאין ראיות כאמור, יש לקבל הטענה שאין להшиб לאשמה מטעם הנאשמים.
9. על פי ההלכה הפסוקה בבית המשפט - ובכלל זה בית הדין לעובדה - לא "יעתר לטענת "אין להшиб לאשמה" ממקום בו הובאו בפניו ראיות ראשוניות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודות העבירה בכתב האישום. זאת כפי שנקבע בבית המשפט העליון בע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' רפאל כחלון**, לב (1)

170 (21.11.1977), כדלמן:

"בית המשפט לא יטה אוזן קשחת לטענה שלפיה אין להшиб לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין ממשמע כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אחר, אלא בדברי בית-המשפט העליון ב-ע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירת את הנטול של הבאת ראיות (להבדיל מנטול השכנוע) מן התביעה לנאים."

לענין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הרاوي להוסיף, למען שלמות התמונה, כי יתכונו נסיבות קיצוניות שבהן תעללה שאלה זו כבר בשלב הדיון האמור: כך נקבע בשעתו, באנגליה, בוגדר כלל של פרקטיקה (Practice Note), כי את הטענה אשר לפיה אין להшиб לאשמה ניתן להעלות, בעיקר, בהתקיים אחד משניים אלה:

א. כאשר לא הובאה עדות כלשהי כדי להוכיח יסוד חיווני ומרכזי של האשמה, או

ב. כאשר הסתבר בעיליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי אמינות עד כי אף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא הייתה מסתמכת עליהם (1962 E.R. WILL 448).

אר מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני, שבהן יזקק בית-המשפט בשלב של תום פרשת-התביעה לענין האמינות, הן חריגות ומכאן גם שההזרמנויות אשר בהן "עשה שימוש מעשי של כלל הפרקטיקה זהה, יהיו נדירות. אין לדקדק בשלב דיוני זה חוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכואורה כל פרט שלו וכל יסוד משנה מלאה שהוזכרו באישום. די בכך שהוא ראיות לכואורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום (ראה ע"פ 42/48, [5], הנ"ל)."

10. אין חולק כי הילדים נתפסו בשני המועדים שפורטו בכתב האישום בשדות והועברו שם באמצעות המשטרת לתחנת משטרת אופקים. אין מקום בשלב זה להידרש למהימנות העדים שהעידו בפנינו. אין לדקדק בשלב דיוני זה כ"חוט השערה" ולערוך בדיקה מסועפת (כפי שעשו הנאשמים בבקשתם), כדי להסיק אם אכן הוכח לכואורה כל פרט שלו וכל יסוד משנה מלאה שהוזכרו באישום. די בכך שהוא ראיות לכואורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום.

11. נכון הפסיקת האמורה, בחינת הראיות שהוצגו בענייננו עד כה בהליך מלמדת כי הראיות הין בוגדר ראיות בסיסיות כאמור בפסיקת, בהקשר של הטענה כי "אין להшиб לאשמה", ומבליל לקבוע מסמורות בשלב זה לגבי כל התיק.

12. כך למשל, ביחס לaioshom השני, קיימים בתיק מוצגים של רשימת עובדים בגירים שהועסקו בחממות, לכואורה על ידי הנאשםת, ללא רישיון.

13. די אף בכך בלבד כדי לקבוע כי קיימת ראייה לכואורה לעבירה הנטען באישום השני (העסקה ללא

רישון). יפים לעניין זה הדברים שהובאו בספרו של פרופ' יעקב קדמי בספרו "סדר הדין בפליליום" (חלק שני) - הליכים שלא לר כתוב אישום - הדין בראש הפסיקה, תשס"ט - 2009, עמ' 1449, כדלקמן:

"הטענה [אין להшиб לאשמה]...מתיחסת עקרונית לכל עבירה שניית להרשעה בה בשל האירוע נשוא האישום. כאשר אין ראיות מספיקות להרשעה לא רק בעבירה הנזוכה בכתב האישום, אלא גם בעבירות פחותות ממנה. על כן, כל עוד יש ראייה לכואורה לעבירה אחרת, הנעוצה בפרשנות נשוא האישום, עקרונית די בטענה להידחות. וזאת בין אגב תיקון כתב האישום...ובין ללא תיקון כתב האישום..."

14. מכאן אנו למדים כי די בכך שיש ראייה לכואורה לעבירה אחרת בשל האירוע נשוא כתב האישום, בכך לדוחות את הטענה "אין להшиб לאשמה". אם כך הוא, קל וחומר כאשר מדובר בראייה לכואורה בנוגע לעבירה הנזוכה במפורש בכתב האישום בגין אותו האירוע.

15. הנה כי כן, לאור כל האמור, הרי שיש צורך להמשיך את ההליך ולבירר את כתב האישום הנטען ולשmeno את פרשת ההגנה. ומשכך דין טענת הנאשמים כי אין להшиб לאשמה, להידחות.

16. כל צד ישא בהוצאותיו בקשר עם בקשה זו.

17. ההליך יקבע להמשך הוכחות. המזיכירות תקבע מועד דיון בהתאם ליוםן בית הדין.

ניתנה היום, י"א שבט תשפ"א, (24 ינואר 2021), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.